

347
2

desfeinar-se v. pron. Desfer al-
qui les feines que té.

♩ [p.p. -et; -ind. pr. 1 -aig, 2 -às,
3 -à, 6 -an; imperf. -eia, etc.;
perf. 1 -iu, 3 -éu; fut. -aré, etc.;
-subj. pr. -aci, etc. (o 4 -em, 5 -eu)]

desfavorir v. tr. Privar
|| per semblar menys bell,
judicar la bellesa (d'alguí). Aguir
tinat la desfavorers molt.

desfer v. tr. Destruir (allò que ha estat fet).
Heu de desfer tot el tros de paret que teniu
fet. Desfer un paquet. Desfer una pila. Desfer
un nus, una costura. Desfer un envelat, un
cadafalc, una màquina, desmuntar-los. Desfer
una llacada, un pentinat, els rulls. | Desfer
un casament, un tracte. Desfer un malentes,
un embolic. Desfer un argument. || Deslli-
gar, discordar, etc. (allò que és subjecte, que
volem treure'ns, etc.). Desfer-se el cingell, la
cotilla, les bandes. | pron. Desembarassar-se,
desempallegar-se. Desfer-se ^{alguí} del feix, del far-
dell, que devia. Desfer-se d'un prejudi. Des-
fer-se d'un importú. Desfer-se d'un enemic.
Desfer-se d'alguí matant-lo. || per fondre's